

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 8 września 2015 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. odmówił M. G. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy.

W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, że orzeczeniem Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 2 września 2015 r. wnioskodawczyni nie została uznana za niezdolną do pracy w związku z wypadkiem przy pracy z dnia 6 października 2014 r. Brak jest zatem podstaw prawnych do przyznania renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem.

/decyzja k. 27 plik I akt ZUS/

Wnioskodawczyni M. G. reprezentowana przez adwokata wniosła w dniu 13 października 2015 r. odwołanie i zarzuciła zaskarżonej decyzji błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, iż wnioskodawczyni nie jest niezdolna do pracy (w oparciu o błędne orzeczenia lekarza orzecznika ZUS i Komisji Lekarskiej) pomimo, iż w wyniku wypadku przy pracy stan zdrowia wnioskodawczyni uległ pogorszeniu, nasiliły się dolegliwości, ograniczyły możliwości samodzielnego wykonania pracy (bez pomocy osób trzecich), pozostaje pod opieką lekarską i rehabilitacyjną. W konsekwencji wniosła o zamianę zaskarżonej decyzji i zasądzenie od organu rentowego na rzecz wnioskodawczyni kosztów postępowania według norm przepisanych.

/odwołanie – k. 2 – 4/

W odpowiedzi na odwołanie z dnia 30 stycznia 2014 r. organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania podnosząc, te same argumenty co w decyzji.

/odpowiedź na odwołanie – k. 6/

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych ustalił następujący stan faktyczny:

M. G. urodził się (...) Ma wykształcenie wyższe. Ukończyła studia I stopnia na kierunku administracja. Z zawodu jest administratywistą. Od 3 października 1989 r. wnioskodawczyni pracuje jako główny specjalista ds. kadr i płac.

/wywiad zawodowy – k. 28 – 29 dokumentacji medycznej/

Ubezpieczona posiada orzeczenie o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności.

/bezsporne/

W dniu 6 października 2014 r. wnioskodawczyni uległa wypadkowi w pracy w wyniku, którego doznała urazu lewego kolana, uszkodzenia więzadła kolana.

/protokół ustalenia okoliczności i przyczyn wypadku przy pracy – k. 3 – 4 plik II akt ZUS/

Wnioskodawczyni w dniu 9 lipca 2015 r. złożyła wniosek o ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

/wniosek – k. 1 – 7 plik I akt ZUS/

Lekarz orzecznik orzeczeniem z dnia 19 sierpnia 2015 r. wskazał, że wnioskodawczyni nie jest niezdolna do pracy. Rozpoznał u badanej stan po złamaniu wyniosłości międzykłykciowej kości piszczelowej lewej leczone zachowawczo z niestabilnością przednio-przyśrodkową, zniekształcenie stawu skokowego i stopy lewej po przebytej w dzieciństwie choroby H-M z adaptacją do niepełnosprawności, otyłość. Wskazał, że w badaniu ubezpieczona porusza się przy pomocy 2 kul, staw kolanowy lewy bez obrzęku, suchy, niestabilność – przednio – przyśrodkowa, deficyt wyprostów,

zaniki mięśni podudzia lewego, zniekształcenie stawu skokowego lewego stopy lewej po przebytej chorobie H-M w dzieciństwie.

/orzeczenie lekarza orzecznika ZUS – k. 23 plik I akt ZUS, opinia lekarska - k. 31 – 32 dokumentacji medycznej /

Ubezpieczona złożyła sprzeciw od orzeczenia lekarza orzecznika ZUS.

/sprzeciw – k. 34 dokumentacji medycznej/

Orzeczeniem Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 2 września 2015 r. ustalono, że M. G. nie jest niezdolna do pracy. Komisja rozpoznała u badanej stan po złamaniu wyniosłości międzykłykciowej kości piszczelowej lewej w dniu 6 października 2014 r., leczone zachowawczo, zniekształcenie stawu skokowego i stopy lewej z niedowładem nerwu strzałkowego zanikami mięśni po przebytej w dzieciństwie chorobie H. – M., z adaptacją do niepełnosprawności. W badaniu neurologicznym osłabienie czucia na lewym podudziu nasilające się na stopie, zaniki mięśni lewej kończyny dolnej, demonstruje osłabienie unoszenia tej kończyny. Odruchy kolanowe zachowane, lewy odruch skokowy zniesiony. Wnioskodawczyni porusza się przy pomocy kul łokciowych lub na wózku. Komisja stwierdziła u badanej ograniczenie wyprost kolana lewego, niestabilność wielopłaszczyznową kolana lewego – używa opaskę stabilizującą kolano lewe, na goleni orteza stawu skokowego lewego, stopa końsko – szpotawa neurogenna, zaniki goleni lewej wyraźne, ruchomość kończyn górnych i kręgosłupa w dobrym zakresie.

/orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS – k. 26 plik I akt ZUS, opinia lekarska – k. 43 – 45 dokumentacji medycznej/

Sporną decyzją z dnia 8 września 2015 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. odmówił M. G. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy związku z wypadkiem przy pracy.

/decyzja k. 27 plik I akt ZUS/

U wnioskodawczyni rozpoznano stan po przebytej w dzieciństwie chorobie H. – M. oraz stan po urazie kolana lewego w dniu 6 października 2014 r. Ubezpieczona przeżyła w dzieciństwie chorobę H. M. z uszkodzeniem nerwu strzałkowego lewego oraz stopę końsko – szpotawą neurogenną. W dniu 6 października 2014 r. doznała w pracy urazu lewego kolana, była leczona zachowawczo przez ortopedę. Ubezpieczona do czasu urazu poruszała się samodzielnie w bucie ortopedycznym, a od czasu urazu porusza się o kulach łokciowych lub na wózku. Badaniem neurologicznym stwierdzono u ubezpieczonej objawy uszkodzenia nerwu strzałkowego wspólnego z zanikiem mięśni i stopą końską szpotawą neurogenną. Badana nie jest leczona neurologicznie. Wnioskodawczyni wykonuje pracę, którą wykonywała przed wypadkiem. Ostatnie badanie okresowe miała wykonywane w dniu 17 lutego 2015 r. i okres ważności tego badania to 17 lutego 2018 r. Na rynku pracy ubezpieczona jest osobą niepełnosprawną w stopniu umiarkowanym, ale z neurologicznego punktu widzenia wnioskodawczyni jest zdolna do wykonywania pracy w myśl ustawy o rentach i emeryturach.

/opinia lekarza biegłego z zakresu neurologii J. B. – k. 12 – 14/

U wnioskodawczyni rozpoznano zaburzenia depresyjne i lękowe mieszane w okresie stabilizacji stanu psychicznego kontrolowane farmakologicznie. Wskazano, że krytycyzm i wygląd zachowane. Badana prawidłowo rozpoznaje i zaspokaja swoje potrzeby życiowe, rozumie sytuacje rzeczywiste, umiejętności wyuczone ma zachowane, aktywność spontaniczna i złożona w normie. Zaburzenia psychiczne stwierdzone u badanej przebiegają łagodnie, dobrze poddają się leczeniu (podczas wielomiesięcznej kuracji nie było wskazań do zmiany farmakoterapii), rokują pomyślnie na przyszłość. Stwierdzone u wnioskodawczyni zaburzenia psychiczne (o charakterze neurotycznym) nie stanowią przeciwwskazania do pracy zarobkowej. Ubezpieczona jest zdolna do pracy.

/opinia lekarza biegłego psychiatry S. W. – k. 15 – 17/

U ubezpieczonej z ortopedycznego punktu widzenia rozpoznano stan po urazie kolana lewego z awulsyjnym oderwaniem drobnego fragmentu wyniosłości międzykłykciowej kości piszczelowej lewej, niestabilność przednio –

przysiódkową z powodu uszkodzenia więzadła krzyżowego przedniego, przebytą w dzieciństwie chorobę H. – M. z dysfunkcją kończyny dolnej lewej. W trakcie badania przedmiotowego stwierdzono zaniki mięśniowe kończyny dolnej lewej, szczególnie w obrębie goleni i stopy, skrócenie kończyny dolnej lewej 3 – 4 cm, stopę lewą końsko – szpotawą. Dysfunkcję kończyny dolnej lewej powstałą w dzieciństwie wnioskodawczyni wniosła do zatrudnienia. Skutki wypadku w dniu 6 października 2014 r. nie spowodowały istotnego pogorszenia stanu zdrowia ubezpieczonej i nie powodują same w sobie częściowej lub całkowitej niezdolności do pracy. Niesprawność kończyny lewej nie powoduje niezdolności do pracy zgodnej z kwalifikacjami ubezpieczonej. Umiarkowany stopień niepełnosprawności, która powstała przed 16-tym rokiem życia nie jest jednoznaczna z istnieniem niezdolności do pracy. W rozumieniu ustawy o emeryturach i rentach z FUS z dnia 17 grudnia 1998 r. wnioskodawczyni nie utraciła w stopniu znacznym zdolności do pracy, zgodnie z poziomem kwalifikacji.

/opinia lekarza biegłego ortopedy M. S. – k. 21 – 23, pisemna opinia uzupełniająca – k. 47/

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił na podstawie całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, w szczególności w oparciu o powołane wyżej pisemne opinie biegłego sądowego neurologa, psychiatry i ortopedy. Opinie te zostały wydane po zapoznaniu się przez biegłych z pełną dokumentacją lekarską odwołującego oraz po uprzednim zbadaniu wnioskodawczyni, a zatem brak jest podstaw do zasadnego ich kwestionowania. Biegli dokonali rozpoznania jednostek chorobowych występujących u wnioskodawczyni i ocenili je w kontekście zdolności odwołującej do pracy. Przedmiotowe opinie są jasne, spójne oraz logiczne. Wskazują one w sposób jednoznaczny, iż odwołująca nie jest osobą niezdolną do pracy. Opinie biegłych zostały doręczone zarówno stronie odwołującej, jak i organowi rentowemu ze zobowiązaniem do ustosunkowania się do nich i złożenia ewentualnych pytań do biegłego. Po zakwestionowaniu przez wnioskodawczynię reprezentowaną przez profesjonalnego pełnomocnika podstawowej pisemnej opinii sporządzonej przez biegłego ortopedy Sąd dopuścił dowód z ich uzupełniającej opinii. Biegły w swojej uzupełniającej opinii szczegółowo odniósł się do wszelkich wątpliwości o jakich mowa w piśmie odwołującej. Sąd Okręgowy nie znalazł żadnych podstaw, ażeby z urzędu podważać wiarygodność i moc dowodową podstawowych i uzupełniającej pisemnej opinii sporządzonych na użytek niniejszej sprawy przez powołanych biegłych. Sąd Okręgowy w niniejszej sprawie nie doszukał się bowiem żadnych przesłanek, które podważyłyby prawidłowość ustaleń biegłych. Do dowodów z opinii biegłych sądowych nie mogą mieć zastosowania wszystkie zasady o prowadzeniu dowodów, a w szczególności art. 217 § 1 k.p.c. W konsekwencji nie można przyjąć, że Sąd obowiązany jest dopuścić dowód z kolejnych biegłych w każdym wypadku, gdy złożona opinia jest niekorzystna dla strony. Sąd ma obowiązek dopuszczenia dowodu z opinii kolejnych biegłych lub z opinii instytutu, gdy zachodzi tego potrzeba, a więc wówczas gdy opinia złożona już do sprawy zawiera istotne braki, względnie też nie wyjaśnia wszystkich istotnych okoliczności (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 lutego 1974 II CR 817/73 nie publ). Natomiast w realiach niniejszej sprawy Sąd Okręgowy w pełni uznał wartość dowodową pisemnych opinii powołanych w sprawie biegłych oraz podzielił jako przekonujące wnioski wypływające z ich treści. Opinie te są zdaniem Sądu Okręgowego rzetelne, sporządzone przez lekarzy specjalistów zgodnie z wymaganiami fachowości i niezbędną wiedzą w zakresie stanowiącym ich przedmiot. Sąd stanął na stanowisku, że w kwestii stanu zdrowia skarżącej i jej zdolności do pracy wypowiedzieli się biegli o właściwych specjalizacjach lekarskich z punktu widzenia schorzeń pozostających w adekwatnym związku przyczynowym z wypadkiem przy pracy, któremu odwołująca uległa w dniu 6 października 2014 r. W związku z tym na rozprawie z dnia 16 listopada 2016 r. Sąd Okręgowy oddalił wnioski dowodowe o powołanie innego biegłego ortopedy zawarte w piśmie odwołującego z dnia 27 października 2016 r. Kwestia zdolności do pracy wnioskodawczyni została bowiem dostatecznie wyjaśniona, a sprawa dojrzała do wydania rozstrzygnięcia merytorycznego. Sąd oddalił także wniosek pełnomocnika ubezpieczonej o przesłuchanie wnioskodawczyni w charakterze strony. W ocenie Sądu wniosek ten zmierza jedynie do przedłużenia postępowania albowiem wnioskodawczyni nie posiada wiadomości specjalnych i odnośnie stanu zdrowia ubezpieczonej oraz jej zdolności do pracy wypowiedzieli się w niniejszej sprawie 3 biegłych w opiniach pisemnych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie wnioskodawczyni nie jest zasadne.

W myśl art. 3 ust. 3 pkt 8 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. 2015, poz. 1242, ze zm.), za wypadek przy pracy uważa się nagle zdarzenie wywołane przyczyną zewnętrzną powodujące uraz lub śmierć, które nastąpiło w związku z pracą.

Stosownie do art. 6 ust. 1 pkt 6 w/w ustawy o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych z dnia 30 października 2002 r., ubezpieczonemu, który stał się niezdolny do pracy wskutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej, przysługuje renta z tytułu niezdolności do pracy.

Przy ustalaniu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, do ustalenia wysokości świadczenia oraz ich wypłaty stosuje się odpowiednio przepisy ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2016, poz. 887 ze zm.) - art. 17 ust. 1 w/w ustawy.

Zgodnie z art. 57 ust. 1 w/w ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

1. jest niezdolny do pracy,
2. ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy,
3. niezdolność do pracy powstała we wskazanych w ustawie okresach składkowych i nieskładkowych albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

Zgodnie jednak z art. 17 ust. 2 ustawy o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych renta z tytułu niezdolności do pracy wskutek wypadku przy pracy przysługuje niezależnie od długości okresu ubezpieczenia wypadkowego oraz bez względu na datę powstania niezdolności do pracy spowodowanej wypadkiem przy pracy.

W myśl art. 12 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu (...), niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu, przy czym całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy, natomiast częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Przy ocenie stopnia i przewidywanego okresu niezdolności do pracy uwzględnia się, stosownie do art. 13 ust. 1, stopień naruszenia sprawności organizmu, możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne.

Przy ocenie stopnia i trwałości niezdolności do pracy oraz rokowania, co do odzyskania zdolności do pracy uwzględnia się stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, a także możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne (art. 13 w/w ustawy). Ponadto zachowanie zdolności do pracy w warunkach określonych w przepisach o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych nie stanowi przeszkody do orzeczenia całkowitej niezdolności do pracy (art. 13 ust. 4).

W myśl zaś art. 14 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oceny niezdolności do pracy, jej stopnia oraz ustalenia m.in. daty powstania niezdolności do pracy, trwałości niezdolności do pracy, związku przyczynowego niezdolności do pracy z określonymi okolicznościami dokonuje lekarz orzecznik ZUS, od którego orzeczenia osobie zainteresowanej przysługuje sprzeciw do komisji lekarskiej ZUS.

Dokonując zaś oceny przewidywanego okresu niezdolności do pracy zarobkowej bierze się pod uwagę przesłanki wynikające z treści § 6 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 14 grudnia 2004 r. w sprawie orzekania

o niezdolności do pracy (Dz. U. nr 273, poz. 2711), czyli charakter i stopień naruszenia sprawności organizmu oraz rokowania odzyskania zdolności do pracy.

Treść powołanych przepisów obliguje do tego, aby niezdolność do pracy rozpatrywać indywidualnie w odniesieniu do konkretnej osoby, przy uwzględnieniu jej stanów chorobowych, wieku, kwalifikacji.

Biegli sądowi z zakresu ortopedii, psychiatrii i neurologii po przeprowadzeniu bezpośredniego badania odwołującej oraz zapoznaniu się z jej dokumentacją medyczną stan po urazie kolana lewego w dniu 6 października 2014 r. – stan po urazie kolana lewego z awulsyjnym oderwaniem drobnego fragmentu wyniosłości międzykłykciowej kości piszczelowej lewej, niestabilność przednio – przyśrodkową z powodu uszkodzenia więzadła krzyżowego przedniego, przebytą w dzieciństwie chorobę H. – M. z dysfunkcją kończyny dolnej lewej, zaburzenia depresyjne i lękowe mieszane w okresie stabilizacji stanu psychicznego kontrolowane farmakologicznie.

Zdaniem powołanych w sprawie biegłych odwołująca nie jest niezdolna do pracy.

Sąd uznał, że sporządzone dotychczas opinie biegłych w sposób dostateczny wyjaśniły kwestię istnienia niezdolności do pracy odwołującej. Sąd uznał, że należy oprzeć się na przytoczonych opiniach, uznał je bowiem za kompletne i spójne a tym samym mogące stanowić podstawę merytorycznego rozstrzygnięcia. Biegli wnioski opinii oparli na dokumentacji medycznej zgromadzonej w postępowaniu rentowym oraz na badaniu przedmiotowym odwołującej. Z opinii jednoznacznie wynika, iż stan zdrowia odwołującej nie daje podstawy do przyjęcia, że jest ona na skutek wypadku przy pracy z 6 października 2014 r. osobą niezdolną do pracy.

Podnieść trzeba, że Sąd nie jest obowiązany do uwzględniania kolejnych wniosków dowodowych strony, tak długo aż udowodni ona korzystną dla siebie tezę i pomija je od momentu wyjaśnienia spornych okoliczności sprawy (por. orzec. Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z dnia 10.04.2013r. IIIAUa 47/13).

Zaznaczyć w tym miejscu należy, że sposób motywowania oraz stopień stanowczości wniosków wyrażonych w opinii biegłych jest jednym z podstawowych kryteriów oceny dokonywanej przez Sąd, niezależnie od kryteriów zgodności z zasadami wiedzy powszechnej, poziomu wiedzy biegłego oraz podstaw teoretycznych opinii (tak w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 27 listopada 2000 roku, I CKN 1170/98, OSNC 2001 nr 4 poz. 84). Podkreślić należy w tym miejscu, że przy ocenie biegłych lekarzy Sąd nie może zająć stanowiska odmiennego, niż wyrażone w tej opinii, na podstawie własnej oceny stanu faktycznego (tak w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 13 października 1987 roku, II URN 228/87, (...)).

Mając zatem na względzie wymienione wyżej okoliczności Sąd Okręgowy w Łodzi na mocy art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie uznając je za niezasadne.

ZARZĄDZENIE

odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi wnioskodawczyni.

K.K.-W.